

Albina

REVISTA - POPULARA

apare

în fiecare

Duminică.

Comitetul de Redacție:

Ion Kalinderu
 P. Gârboviceanu
 G. Coșbuc
 General P. V. Năsturel
 G. Adamescu
 I. Gtescu
 P. Dulfu
 V. S. Moșă
 N. Nicolaescu
 Gr. Teodossiu
 Conșt. C. Pop.-Tașcă.

Licitațiuni.

Se publică spre cunoștința generală că se vor ține următoarele licitațiuni la Eforie:

- 1) La 9 Iunie 1905, orele 10 a. m. pentru jimblă și pâine.
- 2) » » » 1905, orele 10 a. m. pentru carnea de vacă.
- 3) La 10 Iunie 1905 orele 10 a. m. pentru untura de porc.
- 4) La 10 Iunie 1905 orele 10 a. m. pentru vinul alb și roșu.
- 5) La 10 Iunie 1905 orele 10 a. m. pentru făină și griș.
- 6) La 15 Iunie 1905 orele 10 a. m. pentru reparațiuni generale la Spitalul Colțea.
- 7) La 15 Iunie 1905, orele 10 a. m. pentru văpsitul fațadelor Spitalului Colțea.
- 8) La 15 Iunie 1905, orele 10 a. m. pentru reparații generale la Ospiciul Panteleimon.
- 9) La 16 Iunie 1905, orele 10 a. m. pentru reparații la învelitorile Ospiciului Mărcuța.
- 10) La 16 Iunie 1905, orele 10 a. m. pentru reparațiunile învelitorilor Spitalului Colentina.

* * *

In ziua de 23 Iunie 1905, ora 10 și jum. a. m., în comptul d-lui Dumitru Roman, pentru închirierea prăvăliei No. 1 din imobilul Eforiei (Casa Dancovici) din str. Sfânta Vineri No. 2 colț cu Calea Moșilor din Capitală, pentru restul pe riodului de închiriere, cu începere dela data aprobării, până la 23 Aprilie 1906.

Supra oferte nu se primesc.

— Idem pentru închirierea pe termen de 3 ani, cu începere dela data aprobării, a apartamentului din fund din imobilul situat în București, strada Labirint 76, garanția provizorie lei 75.

* * *

In ziua de 5 Iulie 1905, ora 10 și jum., pentru vânzarea de veci a lotului situat în București, Bulevardul Carol No. 61 (fost hotel Athena), în întindere de 1.228 m. p.

Garanție provizorie lei 17.000.

* * *

In ziua de 17 August 1905, ora 10 și jum. a. m., pentru vânzarea următoarelor locuri ce Eforia posedă în comuna Filiul, din județul Brăila și anume:

1) Locul dela cârciumă în suprafață de 1 hect., 4971 m. p., precum și clădirile aflate pe dânsul.

2) Locul dela biserică în suprafață de 2 hect. 5.837 m. p.

3) Locul dela școală în suprafață de 2.795 m. p.

Garanție lei 700.

Licitația se va ține în bloc și în parte pentru fiecare loc.

Supra oferte nu se primesc.

Pentru orice informațiuni se va adresa la Serv. Bunurilor Eforiei, în zilele și orele de lucru.

Licitațiile se vor ține conform art. 72--83 din legea comptabilității publice.

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 > > > 6 luni > 3 | Un număr 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

Moartea Prințului Leopold. — Dr. I. Simionescu, Hârșova. — Petru Rășeanu, Din Domnia lui Constantin Mavrocordat. — Moș-Neagu, Cangurul. — Sofia Nădejde, Pe brazdă. — V. S. Mora, Lucrările agricole în luna Iunie. — Ioan Kallinderu, Sericicultura (circulară). — Const. C. Pop-Tașcă, Războiul Ruso-Japonez. — Informațiuni. — Mulțumiri. — Licitațiuni. — Poșta Redacției.
 Sfaturi: Alegerea găinilor pentru ouat.
 De toate: Cât ouă o găină. — Glumă.
 Ilustrațiuni: Principele Leopold. — Cangur. — Cangur speriat. — Amiralul Togo. — Amiralul Rodjestvensky.

Moartea Prințului Leopold de Hohenzollern.

Familia noastră Regală a fost din nou crud lovită. Dela moartea Prințului Frederic, fratele mai mic al M. S. Regelui, n'au trecut decât 6 luni, și acum a încetat din viață în Berlin și Prințul Leopold, fratele mai mare al M. Sale și tatăl A. S. R. Prințul Ferdinand. Această crudă lovitură a atins adânc toate sufletele românești, fiindcă durerea Familiei Regale e durerea neamului românesc.

Rugăm cu umilință și căldură pe Dumnezeu, ca să dea putere sufletească Familiei noastre Regale, să supoarte și această mare durere!

Principele Leopold de Hohenzollern.

Iată câteva date biografice :

Leopold-Ștefan-Carol-Anton-Gustav-Eduard-Tasillon, prinț de Hohenzollern, burgraf de Nurenberg, conte de Sigmaringen și Verinden, conte de Berg, senior de Haigerloch și Wehrstein. Alteță Regală, s'a născut la Krauchenwies la 22 Septembrie 1835. E fiul principelui Carol-Anton de Hohenzollern, născut la 7 Septembrie 1811 și mort la 2 Iunie 1885 și al Iosefinei, născută principesă de Baden, la 21 Octomvrte 1813, măritată la 21 Octomvrie 1834, moartă la 19 Iunie 1900; a fost succesorul tatălui său, membru ereditar al Camerei seniorilor din Prusia, colonel-general prusian, șeful regimentului de pușcași «Prințul-Carol-Anton de Hohenzollern» No. 40, «à la suite» în regimentul 1-iu al gărzii de infanterie și șef al regimentului 3 de infanterie «Dâmbovița», din România.

A fost cavaler al ordinului Vulturul Negru, al ordinului Sf. Hubert, etc.

S'a căsătorit la Lisabona la 12 Septembrie 1861 cu *Antonia* infantă de Portugalia, etc., născută la 17 Februarie 1845.

A avut trei fii: *Wilhelm-August-Carol-Iosef-Petre-Ferdinand-Benoît*, prinț ereditar, născut la 7 Martie 1864; *Ferdinand-Victor-Albert-Meinard*, născut la Sigmaringen la 24 August 1865, prinț moștenitor la tronul României și prințul *Carol-Anton-Frederic-Wilhelm-Ludovic*, născut la Sigmaringen la 1 Septembrie 1868.

H Â R Ș O V A

(Un colț din țară).

De pe uscat ori de pe apă, orașelul Hârșova îți lasă o impresie, ce nu se uită. Dinspre larga Dunăre, împrejurimile Hârșovei îți aduce aminte unele regiuni de pe valea Rinului. Două stânci de piatră de var, cu păreții dinspre apă drepți, formează portalul de intrare. Pe una, cea mai dinspre miazăzi, se văd încă rămășițele unei vechi cetăți — se zice romane, — cuibul unor viteji strămoși care alegeau spre apărare, ca și vulturii, locuri grele de ajuns, dar de unde ochiul aveă prilej să se rotească în largi orizonturi mângâetoare. Intr'o parte dealurile monotone, arse de soare ale Dobrogei, mai încolo ocolul liniștitei Dunări pe sub zidul de piatră ce se ține aproape într'una până la Cernavoda; în față întinsele bălți cu pădurile de sălcii și a căror ochiuri de apă capătă culorile cur-

cubeului, când soarele își ia zilnic rămas bun dela ele. Cealaltă stâncă, nu mai puțin înaltă și prăpăstioasă e încununată de școală și biserică, clădiri mărețe pentru micul oraș, ridicate de urmașii actuali ai Romanilor, ca semne de cultură și dominare.

Intre ruinele trecutului și simbolul viitorului, stau îngrămădit ca în palmă orașelul, tihnit, prea liniștit în zilele de sărbătoare, un mic furnicar, ca orice port, în cealaltă vreme. Drumuri largi, mărginite de clădiri cu două rânduri arată puterea comerțului; garduri înalte îngrădesc bordeele tupilate din mahalaua turcească, întinsă mai mult la poalele vechei cetăți. Cartierul boeresc, al funcționarilor și al negustorilor, cu căsuțe curate și ogrăzi largi, se lățește către șoseaua ce duce la Constanța, drept semn de prosperitate.

Din păcate, ca în cele mai multe locuri din țară și mai cu seamă din Dobrogea, omul a adăogat prea puțin, ca să completeze darurile naturei.

Stâncile sunt goale, ca și ogrăzile locuitorilor. Unde și unde câte un arbore neîngrijit, rupt de frunze și crăci. Ochiul se obosește în bătaia razelor călduroase ale soarelui, aerul e plin de praf, înăbușitor, fără nici o înviorare, decât numai la malul apei. E groaznic chinul la care oamenii singuri se condamnă. Abia un mic început de plantare se vede pe așa zisele «bulevarde» și în viitorul parc dinspre cimitir, unde institutorul se căznește, să sădească an cu an, câțiva arbori. Cât nu ar câștiga priveliștea orașului, dacă abia s'ar zări casele, din mijlocul frunzișului dătător de viață!

Strânși între cele două dealuri, oamenii din Hârșova nu pot fugi unii de alții; izolați complet în timpul ernei, ei nu-și găsesc mângâiere decât stând de vorbă unii cu alții, având felegeanele de cafea înainte, sau la «sindrofile» ce și dau unii altora. E singura dată în viața mea, când am întâlnit într'un orașel de provincie alături de autoritățile înalte, suprefect și primar, negustorul și meseriașul timid. Nevoia i-a constrâns la o împăcare, în dauna prejudiciilor sociale, care creiază chiar într'un orașel de 6.000 suflete, deosebiri de clasă. Dar traiul comun, în izolarea ernei, i-a împins pe hârșoveni și pe alt drum. Se gândesc oamenii aceștia, cum să-și treacă mai deosebit vremea care o au liberă. Nevoia de cetit se simte între ei ca și dorința de a se cultivă unii pe alții, comunicându-și sub formă de con-

ferinți, cunoștințele pe care fiecare din ei le capătă în direcțiuni deosebite.

Politica, veninul ce omoară activitatea folositoare la locuitorii de dincoace de Dunăre, e o buruiană necunoscută la Hârșova. Primarul e gospodarul târgului și se silește, în limitele bugetului restrâns ce l'a lăsat la îndemână actuala organizare a comunelor, să aducă îmbunătățiri orașului, ascultând și de sfatul tovarășilor lui de muncă; el nu e unealta de zizanie și persecuții a celor ce nu plac ocârmuirii, căci nu sunt elemente care să displacă stăpânilor vremelnici. Sunt și de aceia cari cred că vor face serviciu obștei, fiind partizanii drepturilor politice. Ei sunt priviți însă pieziși, puțin înțeleși, probabil dintr'un instinct de conservare a liniștei în care trăesc.

Școala se află nunumai pe o ridicătură înaltă, văzută din depărtare, dar e și la înălțimea ei ca activitate. Mulțumită harnicului director «V. Cotovu», în Hârșova se găsește realizat unul din mijloacele sigure pentru educațiunea mulțimei; școala e astfel nu numai punctul de atracțiune pentru micii copii, dar e și un loc de luminare a celor ce nu au avut norocul să copilărească pe băncile ei. Deja departe de Hârșova, în satele de prin prejur, când se știe că treci spre târg, ți se recomandă să vizitezi muzăul d-lui Cotovu. E o sală spațioasă în care poți să treci câteva minute plăcute, dar și cu folos, pentru că prinzi câteceva din bogăția naturală a locului. Ici dulapuri cu frumoși «șerpi împetriți», urmele unor animale ce nu mai trăesc, scoase din carierele dela Cekirgea; alătura de ele minerale și pietre din carierele numeroase din împrejurimi. Răslețite, pe unde locul restrâns a permis, stau păsările din Dobrogea, împaiate și donate de d-l Dombrovschi din București. Monete antice deșteaptă în minte timpurile vechi din istoria Dobrogei și poate da ceva sprijin celor ce vor să întregască firul taptelor destășurate pe acest pământ așa de sbuciumat. Produsele industriei locale, în borcane însemnate la rând, arată bogăția ascunsă în pământ și întrebuințată de oameni spre folosul lor. Fotografii bine reușite, adunate din toate părțile, înfățișază nu numai locurile frumoase de pe malul rupt al Dunărei, dar dă prilej celui ce nu le poate vizită, să cunoască monumente istorice însemnate, cum e acel dela Adam-Clisi. Gustul frumosului e deșteptat prin

câteva tablouri bine reușite, cum e o copie a unui tablou vestit de Rembrand, alătura de litografiile tablourilor datorite neîntrecutului nostru pictor național Grigorescu.

Când ai intrat în micul spațiu ce cuprinde, bogății regionale, nici nu-ți vine a crede că ești la Hârșova. Când ai eșit nu-ți pare rău de timpul trecut, căci cunoștinți noi s'au adăogat celor vechi. Atunci abea vezi cât de departe suntem de adevărata cultură, gândindu-te că sunt capitale de județ, — toate din România, afară mi se pare de Târgul-Jiu — în care nu știi cum să-ți treci în chip folositor câteva minute, deși ar putea și ar trebui să existe câte un muzău în soiul aceluia dela Hârșova. Dar... dragostea pentru cercetările naturei nu se poate impune; neexistând e explicat pentru ce bogății naturale care se găsesc la fiecare pas, sunt lăsate în uitare. Ca dovadă de aceasta e însăși muzăul dela Hârșova. Nu a fost creat nici prin circulări nici prin subvenții grase. S'a găsit un om, care a căutat să-și întrebuințeze într'un chip plăcut pentru sine și folositor altora, timpul său liber; pe el nu l'a lăsat indiferent bogățiile naturale din jurul orașului său, ci le-a adunat de multe ori cu sacrificii bănești; acum poate fi mândru că a făcut cel d'ântăiu pas în direcțiunea aceasta, plecând înaintea multor altora, cu mai multe cunoștinți decât el și în centre cu mult mai mari.

Pe lângă satisfacțiunea ce i-a dat'o M. Sa Regele în fața concetățenilor săi, cu ocazia vestitei călătorii de pe Dunăre din anul trecut, acest modest admirator al variatei naturi va avea și aceia de a ocupa prima pagină, din istoricul mijloacelor de educațiune pentru mulțime, scrisă atunci când exemplul său va fi urmat și de alții.

Dr. I. Simionescu.

Profesor la Universitatea din Iași.

Cât ouă o găină.—Preste tot e răspândită credința, că o găină cel mult dacă ouă în viața ei 600 de ouă. Dar câteva foi franzeze și nemțești, cari se îndeletnicesc cu prăsirea păsărilor, aduc pilde spre a dovedi, că găinele ouă mai mult decât s'a crezut până acum. Astfel o foaie de acestea scrie, că o prăsilă dela un cocos Creve Ceuer și o găină cochîn, a ouat în 4 ani și jumătate 535 de ouă și fiind ucisă, s'au mai găsit în ea 300 de ouă mărunte. O altă găină de soiul a ouat în 5 ani 647 de ouă și ea e încă în putere, așa, că să crede, că va mai oua mult.

Din domnia lui Constantin Mavrocordat (1).

«Pentru *cheltuelile slujbașilor și ale altor dregători* cari «merg prin țară cu trebi și acești multă mâncătură și pagubă «pricinuiesc săracilor, că cu această pricină da îndemână vornicilor și vătămănilor să facă mâncătură, cisluind banii îndoit și «întreit pe săraci, care cheltuieli se ajungea cu dajdea lor ce o «trăgea, *s'au hotărît și pentru aceștia și s'au ridicat.....*»

«Fiește care zlotaș au dregător să cheltuiească cu bani. Se «va da vornicelului și vătămănilor foaie iscălită» pentru aceste cumpărături.

«In locul acestor dăjdii vor fi *patru sferturi într'un an...* «La cisia satului boierii zlotași sau vorniceii, sau vătămăni, «nici de cum să nu s'amestice, afară de oamenii locuitori ai satului; ci singuri cu toți la un loc să'și facă cisia între dânșii, «socotindu-se în scris a fiește căruia bucate și tot prilejul, și «fiește care să se încarce după puțința sa.....»

«*Nici un fel de clacă, nici o cheltuială sau alte supărări* «ce aveă locuitorii pân acum dela dregătorii ținuturilor, dela «căpitanii, dela vorniceii și vătămăni, *de acum înainte să lipsească acestea toate*».

Înainte, dregătorii și zlotașii luau case în orașe și la țară «fără chirie și tocmeală» și locuiau în ele; luau cu sila «așternut, vase, blide la musafiri dela neguțătorii armeni și jidovi, și dela alții»; apoi «zaharale de orz, făină, conace, podvozi de cară, cai de olac, fără tocmeală și fără plată». Prin «Așezământul» său din 1741 Constantin Mavrocordat oprește toate aceste abuzuri. Funcționarilor li se întocmesc venituri ficse și zlotașilor li se dă 5% din sumele încasate, «răsură»; pentru cheltuiala lor. Dar curmarea abuzurilor atarnă mai cu seamă dela boierii însărcinați cu aceasta, și am văzut că Domnitorul alegea dintre cei mai de seamă boieri. Abuzurile încetase. Nu găsim în «Condică» nici o plângere asupra boierilor zlotași.

Desființând Văcăritul, Canița și Pogonăritul, Constantin Mavrocordat a hotărît ca țărani să plătească în patru sterturi câte 105 parale, din care 5 vor fi ale zlotașilor.

105 parale la trei luni, sau 420 parale pe an, nu pare a fi o dare greă.

Starea țaranului la jumătatea veacului XVIII nu eră rea. Ei se împărțiau în *frunțași* (12 boi), *mijlocași* (8 boi) și *codăși* (4 boi); proprietarul eră îndatorit a le da «loc de semănătură de hrană cu îndestulare», câte o jumătate falce de coasă pentru fiecare vită fără nici o plată, lemne de foc din pădurea proprietății iarăși fără plată, pășune pentru toate vitele lui; țaranul putea chiar tăia și vinde lemn din pădurea proprietarului, afară de frasin și stejar de care nu se putea atinge. Țaranul eră bogat,

(1) Vezi No. 35.

măcar că, la 1741, eră încă rob, și 105 parale la trei luni nu eră greu de plătit. Țara eră înbelșugată. Aceasta ne-o dovedește prețurile din «Condică». Se vindea 1 pară pâinea, 6 ouă la pară, găina 3 parale, laptele 1 pară oca, carul de lemne 20 parale, 12 parale curcanul, oaia 1 leu și jumătate, 15 lei calul, 4 lei kila făină de grâu. «Pentru treaba grădinei domnești», Domnul poruncește să se aducă: «pari despicați câte 1 pară unul, popreli câte 1 pară una, care de nuiele câte 20 parale carul și care de spini cu acelaș preț». Dacă mai punem la socoteală că afară de bucate, vite și pasări, țăranul mai trăgea bun folos din cultura albinelor și din fructele vestite ale Moldovei, atunci putem încheia că darea se putea ușor plăti și că «fiscalitatea lui C. Mavrocordat despre care s'a scris atâta eră o adevărată binefacere pentru locuitori, și el se putea mândri că se îngrijă de Moldova «ca de o patrie a sa». Să nu uităm însă că galbenul eră doi lei și jumătate.

Din nenorocire, Domnitorul pe acele vremuri și cu Divanul său, puteau calcula *Veniturile*; dar nu puteau avea nici măcar aproximativ o idee despre *Cheltuieli*; căci cheltuielile atârnau dela pretențiile turcești cari zilnic sporiau, dela greutatea cari zilnic se abăteau asupra nenorocitei Moldova. De aceea și simțim compătimire pentru Domnul care se zbuциună neconținut cum să strângă dările și ce mijloace să întrebuinteze pentru ca să poată răspunde la tot ce i se cerea, pentru că acesta eră singurul mijloc de a putea rămâne pe tron.

Lucră Constantin Mavrocordat în Moldova; căută el să aducă înbunătățire aice; munciă și se strădănuia ca «în o a sa patrie»; dar gândul lui era tot la Țara Muntenească. Muntenia eră, în adevăr, mai mare și mai bogată decât Moldova și eră mai la adăpost. Nu eră în drumul pașilor și armatelor spre Hotin, Tighina; nu eră obligată a găzdui atâtea obraze mari, care tot treceau spre Rusia și Polonia. De aceea el urmăria ori ce mișcare se făcea în Muntenia; de aceea scriia el Vornicului de Vrancea: «Înțeles'am de mult lucruri ce se lucrează în Țara Românească și noi pe tine când te am trimes acolo, într'adins și am poruncit «ca să te afli deșteptat, și neconținut să cerci, și în tot chipul să «ispitești, și de toate ce vei auzi, și ce vei adevăr, și ce s'ar «clăti din partea aceea a Țerii Românești, ales să mă înștiințezi; și «și eată acum este câtăva vreme de când dela tine nimica, nici «o înștiințare, nu am luat, și ne mirăm ce lucru este; că noi «slujba ta din copilărie o știm mai deșteptată; și pentru aceea «te-am rânduit acolo, socotind că te vom avea de folos, și n'a «rămâne nimica să nu ne înștiințăm dela tine. De socotești tu «că ne va înștiință Ispravnicul Putnei, ce îți pasă ție? Noi așteptăm «totdeauna osebit înștiințarea dela tine; tu datoria ta să o faci: «a ne sluji precum știi că este polta noastră. Să cauți neadormit «să te afli; și noi să te mai învățăm a sluji? Tu știi: întrebă «și de alții, cei ce vor fi umblând într'acea parte de loc, și «trimete și tu oamenii tăi de cearcă, și afli tot adevărul ce

«s'ar clăti, și s'ar lucrà, și s'ar înoi, ori lucruri mari, ori nici, <toate cu amănuntul: una câte una, să le afli, și neconținut; a-
«desa să ne înștiințezi. Să-ți deșchizi ochii: nu arătă blăstămăție.
«Aceasta scriem».

Dar dacă se ocupă în special cu cele ce se petreceau în Muntenia, Constantin Mavrocordat se ocupă și cu cele ce se întâmplau în Europa. Aceasta ne-o dovedește următoarea scrisoare către Starostele de Cernăuți: «gazeturile ce ai trimise dela niște
«Domni leșești le-au adus; și aceste gazeturi sunt vechi; nu is
«nici de o treahă; nici trebuie Măriei Sale gazeturi dela Domnii
«acei leșești, că Măria sa are de unde luă gazeturi. Și s'au trimise
«înapoi».

Strângerea dărilor, am zis, eră grija mare a Domnului. «Con-
«dica» cuprinde o voluminoasă corespondență cu boierii zlotași în această privire. Așa către Dinul Armaș și Iosufachi (la Succava) se scrie . . . «600 de lei nici este să-i mai trimeți dumneata. De
«pre la alte ținuturi vin pungi de bani și dela un ținut mare
«ca acela să trimeți dumneata numai 600 de lei? Ce lucru este
«acesta? Au pe semne așteptați să vă mai trimetem și alți
«zapcii, și mai cu grele ciubote? Ce, de vreme ce ziceți că a-
«cum, după iarmarocul lui sf. Ilie veți trimete o sumă bună de
«bani, dar nu vom să trimeteți, tot istovnicul banilor să faceți;
«că apoi ne vom scârbi asupra domniilor voastre». și către Vornicul Iordachi Rusăt: «. . . Dar de ce să nu se poată?
«Atâta vreme este decând ați ieșit dumneavoastră. la ținut! In patru-
«zeci de zile, de ce să nu se poată strânge un sfert? Ce, cu cât
«vei sili dumneata a face istovul mai în grabă, cu atâta este
«mai de folos locuitorilor, decât cu acelea ce arăți dumneata.
«De ce să se mai lungească mai mult, să mai umblați atâta vreme
«printre locuitori frământându-i? Și mai mult supărare
«ca de aceste să nu ne mai dai dumneata».

Dar vremurile se tot îngreuiiau; Domnitorul eră nevoit a scoate și alte sferturi; țara începă a se plânge; din județe i se aduceă la cunoștință vorbele și plângerile locuitorilor. C. Mavrocordat se adresează către toți locuitorii țării. După ce li se spune că a fost nevoit să mai scoată un sfert pentru *mucarel* (înnoirea domniei la trei ani) încheie: «Pentru aceasta dar, nerămâind în
«cugetul vostru nici un chip de îndoială, să fiți încredințați că
«mai mult la alte ciferturi înainte nu veți li supărați»

Făgăduința deșeartă, pentru că Domnul nu eră în stare să o îndeplinească. Ciferturile tot sporiau; țaranii nu mai puteau plăti; și, în ultimele timpuri «Condica» e plină de raporturi arătând numărul țaranilor fugiți, cu toată gloaba de 20 de lei pentru cel fugit și prins.

Domnul se zbate în mijlocul acestor dificultăți teribile; sporul de cheltuieli de o parte, sărăcirea și neputința țării de a plăti, de alta. In următorul fragment dintr'o scrisoare către Serdar vedem starea lui sufletească: «. . . . Dar și noi, ce putem să
«facem într'alt chip, de vreme că atâtea pörunci ce s'au adus

«asupra noastră, care le știi dumneata, porunci stăpânești fiind,
 «cu soli mari ca aceea, cu cetății. Cum se putea să se lase jos?
 «Acum trecând acelea, nădăjduim pe Dumnezeu, precum și pre
 «la stăpâni avem făgăduință, că nu vom mai avea supărarea cu
 «acelea, osebite . . . Să nu se mai sune între dânșii (locuitori)
 «voroave răsuflate»

«Imprejurările ajungând și mai grele, Domnul se adresează
 din nou către *locuitorii* țării: «. . . . Și văzând că, de o parte,
 «suma oamenilor au ieșit puțină, nu precum nădăjduim; de altă
 «parte, că datoria se înmulțește, din lună în lună se adaogă la
 «capete, și bani ca să dăm la datorie puțină nu este; de
 «vreme că au fost început, una peste alta, atâta havalele, cu
 «trecerea solului moschicesc și a solului stăpânilor noștri, și
 «pentru geaphanca și hambarurile ce s'au făcut la Bender, și
 «pentru zahareaua ce s'au trimes la Anadol . . . și fiind noi tot
 «asupra grijei ușurinței voastre, iarăși au venit altă havalea,
 «pentru salahori și carele ce s'au trimes la Ozu . . . ; și acolo
 «unde nu aflăm ca să plătim hacul salahorilor, au sosit și altă
 «havalea, ca să dăm 60 de pungi de bani Ienicerilor dela Ben-
 «der, și 20 de pungi de bani Casapbașii și 25 de pungi de bani
 «pentru Anadol; s'au schimbat Vizirul și alți mulți ai Porții,
 «cu carii s'au cheltuit câțiva bani pentru obișnuitele plocoanelo
 «lor; și, iarăși făcând datorie la Țarigrad, s'au dat acele obișnuite
 «darurile lor Și văzând atâta supărare, și că în toate lunile
 «plătim la Țarigrad atâtea pungi de bani dobânda banilor, și,
 «ca să să schivernisească nevoile nu este puțină, încă de când
 «a ieșit citertul al treilea pân acum, ne-am slătuit dimpreună cu
 «Boierii noștri trebuința lucrului; și unii au zis ca să adăogăm
 «un citert și să le facem cinci; iar alții au zis ca să le stricăm
 «de tot, și să scoatem văcărit, conia, și celelalte vechi obișnuite
 «dări; pentru care otărându-ne și nici de cum ca să auzim n'am
 «vrut, știind că toată stingerea pământurilor acestora au stătut
 «dajdielile acele».

Punga de bani eră 500 lei, sau 200 galbeni.

Din aceste câteva citațiuni rezultă cred, că țărănimea avea mare dreptate când nădăjduia în Constantin Nicolae Voevod Mavrocordat; și când cunoaștem greutățile cari apăsau pretutindenea, în veac. al XVIII-lea, asupra celor de jos, nu ne putem opri a arăta lauda noastră pentru acest Domnitor care, pe cât eră cu puțință în acele vremi, a căutat să mai ușureze pe cei de jos.

Au fost însă tirani cari s'au rezemat pe clasele de jos pentru a zdrobi pe cei de sus, singurii cari puteau face oare care opozițiune. Și în ceea ce privește pe Fanarioți, s'a susținut că au căutat să dăsuințeze boerimea pământeană. Din câte ați auzit, puteți încheia dacă lui Constantin Nicolae Mavrocordat i se poate aduce o astfel de învinuire.

(Va urma).

Petru Rășcanu.

Din poveștile lui Moș-Neagu

C a n g u r u l .

Cât de felurite sunt făpturile lăsate de Dumnezeu pe pământ!

Am să vă spun astăzi câteva cuvinte, dragii moșului, despre una în adevăr ciudată.

Animalul acesta se numește *cangur* sau *cangur*. Nu trăește pe la noi, ci departe, foarte departe. Ați auzit de un continent care se numește Oceania. El cuprinde o insulă mare, foarte mare, numită *Australia* sau *Noua-Olandă*, și alte insule mai mici.

Cangurul.

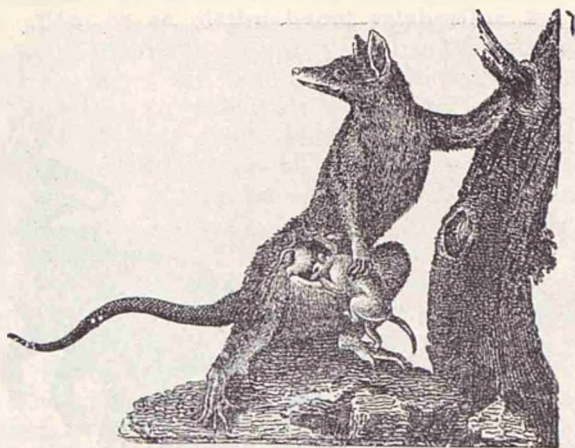
Noua-Olandă e locuită de neamuri vechi și de Englezi, cari sunt stăpânitorii ținuturilor acelora. Acolo se găsește acest soi de animal.

I-a uitați vă la chipul ce se vede ici alături.

Capul e frumos; privirea foarte isteată; urechile lungi, dar par'că nu-i șade urât cu ele. Trupul însă

nu e de loc potrivit cu capul. E lung de tot și se îngroașe tot mai mult spre coadă. Ce mici îi sunt picioarele din nainte! Oare umblă cu ele? Nu umblă. Le ține încovăiate și unghiile celor cinci degete gata să se acate de ceva. Picioarele din apoi sunt foarte lungi și țepene. Ele sprijină tot trupul.

Am văzut un cangur de aceștia într'o grădină zoologică. Eră lung ca de doi metri. Când am ajuns în dreptul lui, ședeă ca pe un scaun, rezemat în coadă și pe picioarele din dărăt. Văzând mulți oameni în jurul locului unde eră închis, se uită de jur împrejur, mișcând urechile cum fac caii când vor să asculte cu băgare de seamă, iar cu unghiile piciorului din nainte se scărpină pe laturi. Deodată

Cangur speriat.

văd ceva eșind din burta lui: eră căpșorul unui puiu foarte drăguț, care eșia încetișor să vază ce mai este pe afară. Iată că puiul sare jos și începe a fugi pe iarbă împrejurul mamei sale. Atunci un băețaș de lângă mine svârli cu o pietricică. Într'o clipă, puișorul sări în punga care-l adăpostise și cangurul își făcu odată vânt, înțepenindu-și bine coada și ajunse dintr'o săritură la capătul călălalt al grădiniței sale.

Animalele de soiul acesta s'au împuținat astăzi. Înainte de așezarea Europeanilor în Noua-Olandă erau multe de tot și trăiau în turme prin câmpii

și prin păduri. Acum însă locuitorii de pe acolo au început să-i vâneze; de aceea cei cari scapă trăesc retrași în ascunzătorile pădurilor.

Cangurul e blând. Paște ziua și doarme noaptea. Câte odată smulge câte un zmoc de iarbă ori frunze din copaci, se așează pe coadă și le mănâncă din ghiarele picioarelor din nainte, întocmai cum fac maimuțele.

Iată încă un chip de cangur. Aci se vede că a auzit un sgomot și, punându-și puii la adăpost, se gătește să fugă ori să se ascunză.

Moș-Neagu.

PE BRAZDĂ

Vânt primăvăratec adie prin codrii neînfrunziți și pe câmpia verde dezvelită cât zarea ochiului sub întinderea senină, albastră ca marea, în miezul zilei. În tăcerea pustie păsările se fugăresc prin aerul cald, sub razele aurite. Toată suflarea simte veselia bielșugului; dusă e în pustii foamea și crivățul cu gerul ce înghiață inimile șubrede. Vrăbiile guralive ciripesc; altele mai îndrăznețe se pierd în zarea ochiului tremurându-și aripele ca foile clătinate de vânt, largul cerului pare numai al lor. Din când în când unele se lasă pe arătura proaspătă, adunându-și hrana. Din brazdele cafenii ese abur, fâgăduind rodnicia nesecată a pământului.

Pe o colină priporoasă ară Toader. Plugul se înfige a nevoie în pământul înțelenit. Boiii trag gâfâind din greu; că-s juncani slăbănogi, gata să cază la suflarea vântului. Ales Joian, e numai umbra de el.

Băiatul, Nică, ține de coarnele plugului. Fluerând o doină, își indeamnă pașii. La vale merge cum merge, dar la deal îi vine greu, bietul Joian. Din când în când își intoarnă ochii mari negri spre Toader, îl privește blând, par'că vrea să-i zică: «E greu stăpâne!»

Toader îl vede sleit de puteri, cearcă să-l intrame cu vorbe: «Hăis, Joian al tatei, nu mai e mult». Cu ochii scâldați în lacrimi își dă Joian toate puterile, toată vlaga inimii, doar ar împlini voea stăpânului. Trupu-i deșirat se

lungeste la deal, pielea i se întinde și-i numeri coastele, șirag; el trage din răspuțeri răsturnând brazdă lângă brazdă; dar abia își mai duce picioarele prin bulgării clișoși.

Lui Nică i se topește sufletul de jalea lui Joian. Băiatul e tovarășul zilnic al juncanilor, el îi paște cât e vara de lungă, doinind din fluer îi privește cum rup ei regulat și cuminte iarba fir cu fir și cum sătui, se tolonesc la umbră, și rumegă mulțumiți de ticna odihnei. Când le e sete, Nică îi pricepe de pe muget; dâșii înțeleg vorbele de îndemn la apă și de întors spre casă.

Nică nu-și mai ia ochii dela Joian, gândind: «Dimineață n'a voit nici s'atingă cu buzele apă limpede dela izvor. Când îl îndemnam: «bea, Joiene, bea! «M'a privit țintă în ochi și-a mugit tânguitor, par'că ar fi zis: «Ce e cu mine nu e bine». I-am frecat urechile; erau reci ca ghiața. Când l'am pornit de acasă a mugit așa de jalnic! Mi-a dat cu un cuțit prin inimă. Eră bine să nu-l punem azi la muncă».

Mereu se uită Nică la soare, doar ar veni amiaza să l dea pe Joian la odihnă. Știea el că la boală cel întâiu leac e liniștea, fie pentru om fie pentru dobitoc.

La prânz Toader a dejugat juncanii să pască pe delături. Joian, suflând greu, s'a lăsat jos pe coastă, întinzând capul pe brazda răsturnată. Sufală greu.

— Bietul Joian muncește cu toată inima și-a obosit, celălalt e mai trândav. Intre dobitoace ca și între oameni. Unele se nemeresc mai șirete, nu se dau la muncă. Intocmai ca oamenii leneși! zise Toader.

— Ba e bolnav, tată, dimineață n'a atins apa.

— Bolnav! Pușchea pe limbă! zise Toader, mușcat de frica primejdiei.

Nică nu mai adăogă nici o vorbă. Cunoștea el mai bine pe Joian. Dădù fuga și adună un mănunchiu de iarbă; ingenuche lângă vită, și, dezmiardând'o cu vorbe blânde ca pe un frate bolnav, îi zise; «Mânâncă, Joanel, erbușoară să prinzi putere». In zadar îi purta însă iarba pe la buze. Joanel clipea des închizând din ochi, par'că ar fi zis: «Nu pot. S'a isprăvit!»! Băiatul îi netezi capul, mângâindu-i spinarea plină de bătăturile biciului dela întâiul stăpân, care îl bătea fără de milă, când Joean nu avea destulă vlagă să urnească din loc carul prea încărcat. Bietul Joian! dacă ar fi avut graiu, multe ar fi povestit din vieța lui chinuită!

Și ce gingaș, ce drăguț fusese Joian de mic! Părul roș neted, botul rumen ca un trandafir, picioarele dela genuchi în jos albe, de părea încălțat. În cele d'întăiu săptămâni eră zglobiu, zburdalnic; ca un copil răsfățat s'alintă pe lângă maică-sa. Acest traiu fericit n'a ținut mult. Dela câteva săptămâni a început a fi oropsit, abia apucă o gură două de lapte și baba Marina îl iușneă cu varga peste picioare. Cât e ziua de lungă sta priponit cu ochii țintă spre poartă; doar o vedea-o pe mumă-sa întorcându-se dela păscut. O zărea seara și dimineața. Puțină parte aveă de dezmiardările ei!

Abia împlini Jeonel câteva luni și-l vându bețivului de Iftimie. De aci încolo nu mai știu ce-i mila și viața ticnită.

Genele lungi ale lui Joian erau umede de lacrimi. Poate în aceste ceasuri de pe urmă îi treceau prin minte ca niște adieri ușoare toate chinurile suferite dela un stăpân fără de suflet. Cum îl bătea fără cruțare, cum l-a pus la muncă de crud și i-a închârcit oasele de tinere ca și copilului oropsit. Cât eră ziua de lungă, flămând și insetat. Doar noaptea se odihneă. Atâta bun aveă pe lume, dar și atunci cum îl dureau oasele frânte de oboseală și umflăturile făcute. De bătai, de multe ori nici de odihna nopței n'aveă parte.

Acuma se isprăveau toate. Simțea o sfârșeală, puterile i se duceau din trup ca luate de o apă repede. Din când în când își ridica pleoapele grele, privind cu ochii lăcrămoși la Nică, par'că i-ar fi zis: «Nu-mi trebuie mâncare, numai odihnă».

Nică se uita la căutătura plină de înțeles a lui Joian și prin minte îi treceau dobitoacele năzdrăvane din povești, cari vorbeau cu graiu. «Sărmanul Joian, el nu poate spune ce-l doare!» La acest gând se lipea și mai tare de capul juncanului, întrebându-l: «Ce te doare Joanel?» Cum te-ași mai paște să te văz odată sănătos!» Joian întindea și mai tare gâtul la dezmiardările băiatului. Cuvintele blânde îi mergeau la inimă ca și unui om. Din când în când oftă greu, simția supărarea lui Nică; de ar fi putut i-ar fi zis: «Mi-i jale de tine, dar n'am ce-ți face».

Pe după amiază, vai nevoie, îl ridică Toader de jos, dar abia îl țineau pe bou picioarele. Il înjugă la plug ca să nu se cheme că-i unul singur. Cu fiecare brazdă răsturnată se

ducea câte o parte din puterea bietului Joian. El, blând, supus, pășea rar, încet, poticnindu-se din ce în ce tot mai tare la deal. Cu ochii înecați în lăcrămi măsura lanul; de-ar fi avut graiu, ar fi zis: «Nu mai pot» Dela o vreme nu urnea de loc. Toader, infuriat, începù a-l lovi cu biciul. Joian, răbdător, se silea să tragă, dar în zadar, n'avea putere nici cât un puiu de vrabie.

Nică se repezi la Toader:

— Nu da, tată. Injugă-mă pe mine în locul lui. N'a luat strop de apă, nici fir de iarbă în gură: e bolnav sârmanul!

— Poate nu și-a pus hăramul în gând să mă lase cu arătura neisprăvită! Cu ce să cumpăr altul? De unde bani? zise Toader plin de năduv. Nică nici n'auzea vorbele lui taică-său; i se rupea inima de jalea bietului Joian.

Eră pe la asfințit, raze roși s'așterneau pe brazde, bine-cuvântând rodnicia pământului. Pe Joian de o dată îl prinse un scutur, căzù în genuchi pe țărâna umedă. Scoase un muget sfâșietor, ca o rugăciune de pe urmă, în fața soarelui ce se oprise o clipă deasupra colinei.

În văzduh se răspândea o ceață fumurie, cucernica tăcere a serei împrăștia jale. Joian căzut pe brazdă își căpătase odihna de veci.

Sofia Nădejde.

Lucrările agricole în luna Iunie.

Să urmează cu seceratul și treeratul rapiței, care trebuie, dacă timpul este priincios, să se termine neapărat până la 10 ale lunii, de oarece dela această dată, dacă nu mai curând, începe seceratul orzului de toamnă, care se face cu secera, cu mașina de secerat ori cu coasa împedecată. Ori cum s'ar face seceratul, orzul trebuie făcut snopi. cari vor fi legați cu multă băgare de seamă ca să nu se rupă spicele și să nu se scuture, iar seara snopii se clăesc. După ce s'a isprăvit seceratul, orzul se cară la arie, unde se face stoguri sau șire. Pe locul unde se face stogurile trebuie să se pună un așternut de paie gros de 50 c. m. iar snopii să așeze astfel ca cotoarele să le fie afară. După ce s'a isprăvit stogul se acoperă cu paie, ca snopii să fie mai bine apărați în contra ploilor până la treerat, care se face cu caii sau cu mașina de treerat.

După ce s'a treerat se vântură, și să curățā de orice mur-

dărie și după aceea se pune la magazie unde se păstrează până ce se vinde. Orzul de toamnă poate să producă la hectar dela 50 — 70 hectolitri. Orzul alb de toamnă este foarte mult căutat pentru fabricarea berei, atât de berarii din străinătate cât și de cei din țara noastră; se mai întrebuințează la hrana vitelor; amestecat cu făină de grâu la facerea pâinei, iar paiele bine păstrate în șire, se întrebuințează ca hrană la cai și boi și chiar ca așternut pentru vite, precum și la facerea de pâlării de paie.

Pe la 20 Iunie începe seceratul grâului în cele mai multe localități din Muntenia; această lucrare se face cași la orz. Grânele destinate pentru vânzare să seceră când sunt în pârgă. O holdă de grâu se zice că este în pârgă, atunci când noi strângând între degete un bob de grâu nu mai iese din el lapte, iar grânele destinate pentru sâmantă se lasă să se coacă bine, fiindcă boabele de grâu coapte bine încolțesc mai ușor când sunt semănate.

Când grâul se seceră în pârgă, seceratul începe după ce s'a ridicat roua de pe holde, iar snopii se lasă în picioare în bătaia soarelui până seara când se clăesc.

După ce s'a isprăvit cu seceratul, snopii se cară la arie, unde se fac stoguri sau șire și li se dă aceleași îngrijiri cași stogurilor de orz, până la treerat, care începe de comun în Iulie, și mai rar în această lună. Tot în această lună în unele localități, începe și seceratul secarei și orzului de primăvară care se face în aceleași condițiuni cași seceratul grâului.

Săpatul porumbului. În această lună porumbul trebuie săpat pentru a 2-a oară, dacă semănătura acestei cereale s'a făcut până la 23 Aprilie st. v. Această lucrare a porumbului se mai numește și moșoroitul porumbului. Dacă porumbul a fost semănat prin împrăștiere, lucrarea se face cu sapa, iar dacă a fost semănat în rânduri, lucrarea se face cu un plug cu 2 coarne mobile numit mușuroitor. Sătenii noștri agricultori această lucrare o fac cu rarița. Această lucrare la porumb se face de obicei după ce a trecut trei săptămâni dela prima sapă a porumbului, răritul porumbului este mai economic decât săpatul cu sapa, de oarece se face economic, de timp și de bani. Pueții dela rădăcină și câte odată de pe tulpina porumbului trebuie rupti, fiindcă acestea slăbesc vegetația și rodirea firului de porumb. Copiii sau pueții ce se rup dela porumb este o bună hrană pentru boii de muncă și vacile de lapte. Dacă porumbul este prea des trebuie rărit, și la fiecare cuib să nu se lase decât două fire sau cel mult trei: când porumbul este prea des semănat nu poate să rodească. În Moldova mai toți agricultorii seamănă printre porumb și cânepă, destinată să dea numai sâmantă. Această cânepă la săpat se rărește, lăsându-se firele la o depărtare de 5 — 10 m., se taie cânepa de vară care este de o culoare verde mai deschisă, mai mult, se lasă cea de toamnă (femeiască), care este de o culoare verde mai în-

chisă. După culoare lucrătorii știu să deosibească cânepa de vară de cea de toamnă.

Cartofii se mușuroește cași porumbul.

Cositul livezilor naturale. Dacă timpul a fost mai ploios, cum a fost în acest an în luna Maiu la noi în țară și aproape în toată Europa, toate ierburile ce se găsesc și care formează o livede naturală a crescut în deajuns și deja se găsesc înflorite, deci iarba trebuie cosită, sau chiar dacă iarba n'a înflorit, dar este încălțită de ploi și vânt și este și culcată la pământ, încă trebuie cosită, altfel iarba va putrezi și vom căpăta fân mai puțin, dacă vom întârziă cu cositul. Ca să cunoaștem dacă cele mai multe ierburi se găsesc în floare, dimineața până ce nu s'a ridicat roua de pe iarbă, ne plimbăm prin livede și din când în când ridicăm picioarele și ne uităm la ele, dacă sunt acoperite cu un fel de praf, care nu este decât polenul florilor, atunci iarba este bună de cosit și vom căpăta un fân bun ca calitate și cătățime.

Cositul livezilor naturale, se face cu coasa sau cu mașina de cosit. Dacă timpul este călduros, în timp de 48 ore fânul este uscat, așa că se poate strânge și face căpițe. Un hectar de livede naturală poate să producă fân uscat dela 2—6 mii kilogr. Dacă prin livede se găsesc mușuroaie de furnici se pot stârpî astfel: Se amestecă 1 litru petrolu, cu un kilogr. săpun negru disolvat (topit) în 100 litri apă, acest amestec se toarnă în furnicar și astfel furnicile se prăpădesc. În această lună livezile artificiale bine întreținute se cosesc pentru a 2-a oară.

Cositul măzăricei. Măzăricea semănată ca plantă de nutreț se cosește în această lună, după ce i s'a format te-cuțele, iar cea destinată pentru sămânță se lasă de se coace bine. Lucrarea de cosit și strâns fânul se face cași la livezile naturale. Măzăricea poate să producă fân uscat până la 5 mii de kilogr. la hectar iar sămânță 18—25 hect. După ce s'a ridicat fânul de măzărice, locul se ară pentru semănatul grâului de toamnă sau pentru rapiță, care plante semămate după măzărice reușesc foarte bine.

Stropitul viei. Se stropesc vițele cu piatră vânăta pentru a 2-a oară; pentru acest stropit se întrebuițează 1 $\frac{1}{2}$ kilograme piatră vânăta și 1 kg. var nestins la 100 litri apă.

Plivitul viei. Această lucrare poate începe de pe la 15 Iunie și se poate prelungi până la 20 Iulie st. v. La plivit se rup lăstarii de prisos, iar cei cu struguri trebuie legați astfel ca strugurii să fie în bătaia soarelui. După plivit, viea se stropește cu piatră vânăta și după aceea se sapă. Plivitul se face pe un timp mai noros, iar stropitul totdeauna pe un timp călduros și după ce s'a ridicat roua după foi.

În grădina de pomi. Se urmează cu altoitul pomilor cu ochiu sau mugure, și pe la 24 ale acestei luni pomii se pot săpă la rădăcină. Toate crăcuțele tinere cari au o creștere

neregulată, cași lăstarii dați pe tulpină și cei dela rădăcină, să taie. Dacă timpul este secetos pomii trebuie udați.

In grădina de legumi. Legumele, cași alte zarzavaturi trebuie plivite și săpate, și seara totdeauna udate. In această lună se seamă rădichea de toamnă în rânduri și după ce a răsărit se rărește, lăsând o depărtare între ele de 40 cm., cași între rânduri.

Intreținerea vitelor, vacile. Timpul cel mai bun pentru fătutul vacilor este luna lui Martie sau Aprilie, de aceia în această lună vacile se dau la taur. O vacă bună de lapte trebuie să fie blândă, cap mic, coarne mici și ascuțite, piept larg, șira spinărei dreaptă, șale largi, uger mare și eșit spre pânțece, țatele mari și moi, vâna de sub pânțece să fie groasă, ochii eșiți puțin afară și cu o căutătură blândă. Când vaca capătă căldură își pierde pofta de mâncare, devine neliniștită și umblă singură după taur. Căldurile țin 2—3 zile. Dacă în acest timp nu s'a dat la taur, îi trec căldurile, care revin după 2—3 săptămâni. Când vitele trăesc în cirezi gonitul se face în libertate, dar e mai bine ca vacile de gonit să se aleagă la o parte dimpreună cu taurul, care trebuie să fie blând și bine format. Vaca se dă la taur la vârsta de 2 ani; iar taurul se întrebunțează dela 3—6 ani.

Vitele de muncă. Căldurile în această lună fiind prea mari, trebuie ca lucrările câmpului să înceapă mai de dimineță, și îndată ce începe căldura să lasă vitele să se odihnească mai mult peste zi.

Vitele în timpul verei pot lucra 10 ore pe zi.

Oile, dacă nu s'au putut tunde în luna Maiu, se tund în această lună și se despart meii cu totul de oi, formând o turmă a parte.

Gândacii de mătase. Când creșterea gândacilor nu s'a terminat în luna Maiu, creșterea lor se continue în această lună, avându-se în vedere aceleași reguli dela început, ca creșterea să poată da bune rezultate.

Râmătorii (porcii) cari pasc afară pe ogoare, să avem grije a le da apă bună, curată și îndestulă, ca să nu se îmbolnăvească de brâncă.

Albinele. Roitul se urmează și în această lună, mai cu seamă când iarna a fost lungă și primăvara mai ploioasă sau mai secetoasă.

V. S. Moga.

M u l ț u m i r i

Parohul, Pr. Th. Micu, aduce mulțumiri d-lui Ion Dumitrescu, Primarul Comunei Mihaiu Bravu, jud. Brăila, care a avut buna voință ca pentru ziua de 21 Maiu sf. Împărați Constantin și Elena, să împodobească Biserica din Comună cu lumânări și a dat untelemnul necesar serviciului religios.

Pr. I. Vasilache și Sem. V. Huhule, aduc mulțumiri d-lui «Neculae Uglea», comerciant din Bârlad care a dat 1.200 lei, cu cari bani s'a îngărdit Biserica noastră Ștoboreni din jud. Vaslui cu dulapi.

Sericicultura.

Pentru a da un mai puternic imbold cultui gândacilor de mătase, d-l I. Kalinderu a dat agenților săi, circulara de mai jos, care sîntem siguri că își va atinge scopul și în curînd vom vedea, rodirile binefăcătoare a acestui nou izvor de bogăție pentru țara noastră.

Domnule Agent,

Industria sericicolă este o indevletnicire accesorie a agriculturii și poate să ajungă la o mare însemnătate în țara noastră, unde cultura dudului și creșterea gândacilor de mătase izbutesc atât de bine.

Este cunoscut că dela 1852 până la 1866, creșterea gândacilor de mătase făcuse mari progrese, pentru că era foarte căutată și bine plătită sămînța din țările române, care pe atunci, nu era atinsă de nici o boală. Dela 1866 însă, apărînd și la noi boala viermilor de mătase (pebrina), și sămînța pierzînd reputațiunea din trecut, n'a mai fost căutată, iar creșterea gândacilor a decăzut, așa că astăzi, nu cultivă nimeni viermii de mătase pentru a-și creia un venit, ci numai pentru a produce borangie întrebuițat în portul național.

Cu toate acestea, astăzi, grație descoperirilor lui Pasteur, pu-tîndu-se lupta în contra boalelor gândacilor de mătase, o creștere îngrijită a lor, devine producătoare și un adevărat izvor de bogăție pentru țărani prin vinderea gogoșelor sau *cocnilor*.

Astăzi cînd coconii se vînd cu 3 lei kilogramul, situațiunea crescătorilor de gândaci poate fi considerată ca destul de bună. S'ar putea pune întrebarea dacă această stare se va menține și pe viitor.

După toate probabilitățile ea nu numai că se va menține, dar e cu putință chiar să devie mai bună.

În adevăr, concurența străină, în general a Asiei, nu poate fi de temut; ea și-a făcut efectul asupra scăderii prețului mătasei, care dela 100—120 lei kilogramul a ajuns în 1894 la 35 lei; iar din 1895 a început a se ridica constant, și în 1902 a ajuns la 50 lei kilogramul.

În ceea ce privește producțiunea, China, leagănul sericiculturii, produce anual 15 milioane kilograme de mătase, din care 7.000.000 se exportă; Japonia produce 7.000.000 și exportă 4.300.000.

În Europa, Italia ocupă primul loc, cu o producțiune de 4.400.000 kilograme; în al doilea loc vine Franca cu 700.000 kilograme.

Producțiunea totală din lume este aprocsimativ de 33.000.000 kilograme pe an.

În unele țări producțiunea crește, în altele scade; Franca produce altă dată 2.000.000 kgr.

În China pebrina face încă ravagii, căci Chinezii nu practică selecțiunea.

În Japonia din contră se silesc pentru întinderea sericiculturii; s'a făcut progrese.

Deci, pe cînd producțiunea face mari progrese în țările sericicole, statistica arată că consumațiunea mătăsii crește în raport cu luxul, care se răspîndește în toate țările și în toate clasele.

Ca consecință directă, consumațiunea crescînd mai mult decît producțiunea, ar urma ca prețul gogoșelor să se mai mărească, în nici un caz însă să scadă.

S'au ivit în vremea din urmă mătăsuri artificiale, făcute din

bumbac sau din celuloză, și numite mătase «Mercier, Chardonnet», «viscose», etc. Aceste produse se fabrică în cantități mari, dar nu fac concurență mătăsii pentru că n'are tăria și durata ei.

Țările care consumă mai multă mătase sunt:

Francia	4.000.000	kilogr.
Germania	2.800.000	»
Elveția	1.550.000	»
Rusia	1.400.000	»
Italia	1.000.000	»
Anglia	800.000	»
Austro-Ungaria	725.000	»
Alte țări din Europa	215.000	«

Total. . . 12.490.000 kilogr.

Statele-Unite importă anual 4.900.000 kilograme pentru țesătoriile sale, fără a socoti importul țesăturilor de mătase fabricate la Lyon, în Elveția și Germania. La 1893—1895 importă numai 2.900.000 Kilograme, deci consumațiunea a sporit extraordinar.

Rentabilitatea culturii gândacilor de mătase este în raport cu producțiunea maximă de coconi la aceeași cantitate de sâmânță.

În 1885, din 25 grame sâmânță, producțiunea gogoșelor nu trecea peste 30 kilogr.

Astăzi, când se poate procura cu înlesnire sâmânță de bună calitate, când se observă regulile indicate de știință și confirmate de experiențe în creșterea gândacilor, și se dă toate îngrijirile igienice, se capătă cu înlesnire 60 kilograme coconi din aceeași calitate de sâmânță.

Cheltuelile de cultură pentru 50 grame sunt următoarele:

Prețul sâmânței	Lei 20,—
1000 kil. frunză à 10%	» 100,—
Salariul unei femei pe timp de	»
30 zile, à 1,25	» 37,50
Un om în timp de 15 zile, à 1,50	» 22,50
Hârtie de așternut	» 10,—
Încălzit.	» 6,—
Desinfectarea uneltelor și camerei	» 4,—

Total. . . Lei 200,—

Recoltând 120 kilograme de gogoșe, a 3 lei, avem 360 lei; prin urmare un beneficiu net de 160 lei, care este destul de însemnat având în vedere că se obține într'un timp foarte scurt de 6 săptămâni, fără a face mai de loc înaintări de bani.

În cazul când cultivatorul dispune de duzi și produce singur sâmânță, câștigul este și mai mare.

Micile culturi dela 25 la 50 grame, în care cultivatorul lucrează el însuși cu familia, sunt singurile cari pot da profit.

M. Mozziconacci sfătuește să se părăsiască cu totul camerele mari, cari predisun la boale, și să se adopte pentru creștere camere mici.

Sericicultura a devenit astăzi o industrie pentru micii cultivatori, cari o pot practica cu familia lor.

Proprietarii de plantațiuni mari de duzi, vor trebui să dea frunza micilor cultivatori și să împartă cu ei producțiunea coconilor, după cum se obi-nuește în Italia pe domeniile d-lor Camerini Simonetta, la Piazzola și la Camponago. Odată cu acest sistem de cultură ar fi de folos ca în școlile primare de fete să se învețe sericicultura.

Pentru ca creșterea gândacilor de mătase să se dezvolte în țară, trebuie împlinite 2 condițiuni :

- a) Să se creeze plantațiuni de duzi,
- b) Să se asigure debușeu pentru gogoșe.

Pe această bază se încurajează în Ungaria această industrie. Statul ungar a înființat, în anumite centre, magazine unde se strâng coconii produși de micii cultivatori, plătindu-i după calitate, dela 1—15 fl., cum am văzut la Temișoara într'o excursiune agricolă însoțit de mai mulți din Domnia-Voastră.

La aceste magazine sunt instalații și cuptoare «etouffoirs», unde gogoșele se supun la temperatura necesară pentru a omori păpușele.

Apoi au instalat și o filatură la Lugoș, unde se toarce mătasa din coconii produși într'o regiune, dându-i astfel o formă comercială.

Pentru această operațiune, Statul Ungar a adus din Italia maștri și fete lucrătoare, până va învăța aceste operațiuni populațiunea locală.

O astfel de fabrică am văzut în toamna trecută, când asemenea am fost cu mai mulți dintre Domnia-Voastră în Bulgaria, la Stanimaca, vr'o 15 kilometri la sud de Filipopoli. Instalațiunea este făcută de o companie engleză, și după cum ne-a confirmat directorul, toarce din coconii cumpărați dela micii cultivatori o mare cantitate de mătase, pe care o exportă la Marsilia.

În această localitate am văzut cu ochii ce progrese face cultura gândacilor de mătase, și cum cea mai mare parte din populațiune trage dintr'însa venituri însemnate.

Am văzut la orășeni podul caselor plin de gogoșe, și spuneau că această cultură le aduce venituri cu cari își întrețin familiile. Fabrica plătește 2—3 lei kilogramul de gogoșe, după calitate.

E adevărat dar, că numai prin înființarea de cuptoare publice pentru omorîrea păpușelor și prin filaturi se poate da avânt sericulturii.

Aceste instalațiuni se pot întemeia și de proprietari mari, ca în Italia, la Piazzola și Camponago, în caz când nu vor fi făcute de Stat sau societăți.

Sericicultura începându-se prin plantațiuni de duzi, din punct de vedere economic e bine, ca crescătorul de gândaci de mătase să producă el însuși frunza necesară.

Pentru încurajarea sericulturii, Statul Ungar a dispus a se plantă drumurile cu duzi, după cum am observat împreună cu mai mulți dintre d-v. și după cum am făcut și facem și noi pe Domeniile Coroanei.

Pentru ca sericultura să ia o dezvoltare cât mai mare, veți îngriji ca să aveți totdeauna în pepiniere pueți de duzi din varietățile cele mai recomandate și potrivite localității, spre a-i distribui gratuit locuitorilor de pe Domeniul ce conduceți, căci numai răspândind cât mai mult cultura duzilor se poate întemeia bine sericultura și la noi în țară.

Paralel cu plantațiunile de dud și întinderea creșterii gândacilor de mătase, voi căuta să înființăm magazine și cuptoare pentru distrugerea păpușelor, precum și filaturi, unde și când se va simți trebuința.

Lucrând pentru dezvoltarea industriei sericicolă, creați un nou

izvor de venit pentru locuitori, a căror bună stare trebuie să ne preocupe cu tot dinadinsul.

În acest scop, după cum foarte bine știți, M. Sa Regina a cărei inimă este așa de caldă pentru tot ce privește economia națională a țării, și în special înbogățirea și îmbunătățirea stării țaranului, prin urmare însăși temelii Statului, a luat în deapărare îngrijire dezvoltarea acestei îndeletniciri care lăncezește de atâta timp la noi, și a înființat Societatea «*Țesătoarea*» al cărei scop este dezvoltarea culturii gândacilor de mătase și a țesătoriei mătasei în România, precum și a comerțului acestor produse.

Tot M. Sa Regina, generoasă ca totdeauna, a dat o sumă însemnată, la constituirea Societății «*Țesătoarea*» și pune o râvnă particulară pentru izbânda acestei industrii bănoase.

Deși Administrația noastră a lucrat și în trecut, și lucrează fără preget pentru introducerea diferitelor industrii și culturi folositoare pentru înflorirea stării sătenilor pe toate moșiile ce compun Domeniul Coroanei, timpul a sosit ca să punem toată stăruința pentruca și această ramură de bogăție să se dezvolte cât mai mult, și să putem astfel servi intențiunile Augustei Doamne.

Pentru a vă înlezni lucrarea în scopul de mai sus, am crezut că e bine a da o nouă ediție a cărțiței «*Notițe asupra viermilor de mătase*», apărută în Biblioteca populară a Administrației Domeniului Coroanei, în anul 1889, și din care nu mai avem exemplare. Această nouă ediție am complectat cu mai multe noțiuni, instrucțiuni, asupra înmulțirii și îngrijirii duzilor și cu câteva chipuri, ce am crezut trebuincioase și strâns legate cu creșterea gândacilor de mătase.

Vă trimit dar un număr de mai multe asemenea cărțițe pentru a le împărți îndată învățătorilor, preoților și la toți cei cu știință de carte cari locuiesc pe acel Domeniu.

Citind-o, veți căuta a ține mici prelegeri, îndemnând pe învățători și pe preoți a face tot așa. Veți face să reiasă cu dibăcie foloasele materiale ale culturii gândacilor de mătase. Le veți spune că M. Sa Regina însăși o cere, pentru că e convinsă că această cultură este spre binele țării.

În sfârșit, pentru a ajunge la țintă, Domnule Agent, nu vă veți da înapoi dela tot ce va fi cu puțință, și veți fi un adevărat apostol în îndeplinirea instrucțiunilor de mai sus.

Administrator, Ioan Kalinderu.

Glumă.

Mâncăcescu, când e la birt, face pe chelner să stea cu gura căscată. Ce vreți? dacă ia la țuică șase ouă, și apoi înghite ciorbă, rasol, două feluri de bucate, două prăjituri, mai multe fripturi, trei-patru bucăți de brânză!..

Într'o zi chelnerul zise:

— Dumneata ai putea să mănânci singur o șuncă întreagă la o masă.

— Nu, dragul meu, să nu mărim lucrurile, răspunse Mâncăcescu. N'aș mânca-o toată... aș lăsa oasele.

Războiul Rușo-Japonez

Distrugerea flotei Rusești.

Soarta rea urmărește mereu pe Ruși. Puternica flotă a Balticei pusă sub comanda lui Rodjestvensky, care se unise cu divizia lui Nebogatof în ziua de 10 Maiu lângă Annam, și care eră compusă din 22 vapoare mari de războiu și 13 contra-torpiloare, afară de vasele de transport etc, a fost cu desăvârșire zdrobită în ziua de 27 Maiu, în canalul Corean, în strâmtoarea *Tsuschima*. Cele ce povestesc jurnalele despre această luptă îngrozitoare, îți umple inima de spaimă. Nebiruitul amiral Japonez *Togo*, a dat și cu acest prilej dovadă de o mare pricepere și o îndrăzneală neînchipuită.

Impărăția Rusească punea mare nădejde în flota de sub poruncile lui Rodjestvensky. Acum însă el e prins, împreună cu Nebogatof de Japonezi și rănit zace în spitalul din Sansebo, iar din puternicile vase de sub comanda lui, numai 8 au putut scăpa, unele la Wladivostok, altele în Manila, dar și acelea rău stricate. Pierderile Rușilor în această groaznică luptă pe apă, sunt peste 5.000 oameni morți și 6.000 prinși, din cari cei mai mulți bolnavi.

Iată lista vaselor de războiu pierdute de Ruși:

Vase scufundate:

Borodino, cuirasat nou, armat cu patru tunuri de 305 și 12 de 152 mm. cu 740 oameni.

Alexandru III, ca cel de sus, tot nou.

Amiral Nakhimof, crucișător cuirasat, armat cu 8 tunuri de 203 și 10 de 153 mm., având 567 oameni.

Dimitri Donskoi, crucișător cuirasat, armat cu 6 tunuri de 152 și 10 de 120 mm., cu 510 oameni.

Vladimir Monomach, crucișător cu 550 oameni.

Amiral Uciacoff, păzitor de coaste, armat cu 4 tunuri de 230 și 4 de 152 mm., cu 318 oameni.

Svietlana, crucișător apărat, armat cu 60 tunuri de 147 mm. cu 260 oameni.

Jemtciung, crucișător apărat, nou, armat cu 6 tunuri de 120 mm., cu 34 oameni.

Camciatca, transport nou.

Irtiș, bastiment nou.

Vase prinse de Japonezi:

Orel, cuirasat nou, armat cu 4 tunuri de 305 și 12 de 152 mm., cu 740 oameni.

Nicolae I, cuirasat, armat cu 2 tunuri de 305, 4 de 230 și 4 de 152 mm., cu 604 oameni.

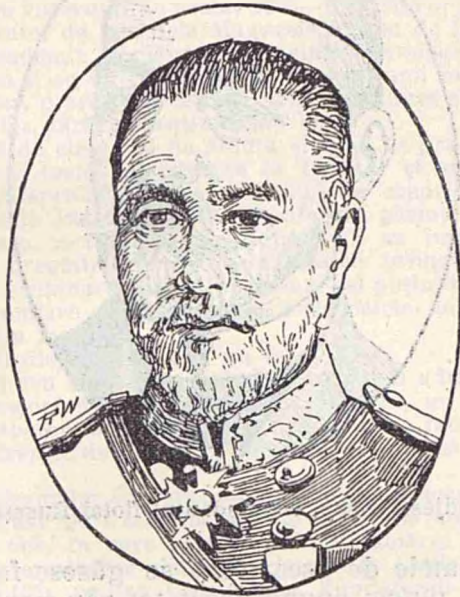
Amiral Seniavin, păzitor de coaste, armat cu 4 tunuri de 230 și 4 de 152 mm., cu 318 oameni.

General Amiral Apraxin, păzitor de coaste, armat cu 3 tunuri, de 250 și 4 de 152 mm., cu 318 oameni.

Vasele scăpate :

Kneaz Suvaroff, care poartă pavilionul amiralului Rodjestvensky, cuirasat nou, armat cu 4 tunuri de 305 și 12 de 152 mm., cu 740 oameni.

Oslablia, cuirasat nou, armat cu 4 tunuri de 254 și 11 de de 152 mm., cu 732 oameni.

Togo, comandantul flotei japoneze.

Navarin, cuirasat, armat cu 4 tunuri de 305 și 8 de 152 mm., cu 630 oameni.

Sissoi Veliki, cuirasat armat cu 4 tunuri de 305 și 6 de 152 mm., cu 586 oameni.

Aurora, crucișetor nou, armat cu 8 tunuri de 152 mm., cu 570 oameni.

Oleg, crucișetor apărat, nou, armat cu 12 tunuri de 152 mm, cu 573 oameni.

Izumrud, crucișetor protejat, cu 6 tunuri de 120 mm., având 340 oameni.

Almaz, crucișetor protejat, armat cu 6 piese de 120 mm. cu 340 oameni.

Prin urmare din 22 vase mari de războiu, 14 au fost prinse sau scufundate de Japonezi.

Prețul în bani al acestor vapoare este foarte mare, el să ridică la aproape 200.000.000 de ruble. Lupta a fost înspăimântătoare și s'a sfârșit cu victoria desăvârșită a Japonezilor și înfrângerea totală a Rușilor.

De acum stăpânirea Mărei e în mâna Japonezilor, cari dacă pacea nu se va încheia, vor putea în curând cuprinde și Wladivostocul, singurul port însemnat, care a mai rămas în stăpânirea Rușilor.

Rodjestvensky, comandantul flotei Rusești.

Despre armatele de uscat care se găsesc față în față în Manciuria, nu putem spune decât tot rău pentru Ruși. Generalul Linevici cu greu va putea sta în fața Japonezilor biruitori pretutindeni și îndoit mai numeroși. Rusia e pusă la grea încercare. Înăuntru răscoale și răsvrătiri, în afară mereu biruită. Marea împărăție Rusească trece prin momente din acelea, cărora cu greu o nație poate face față. Puternica Rusie ese biruită de un vrăjmaș pe care prea mult l-a necotit. Președintele Statelor Unite din America, Roosevelt, a făcut demersuri pe lângă împăratul Rusiei și cel al Japoniei, pentru încheerea păcii, și să zice că s'ar fi hotărît ca să înceapă tratările de pace. Până una alta, Mareșalul Oyama, comandantul suprem al armatelor Japoneze din Manciuria, a început să înainteze contra armatelor Rusești și deja când scrim aceste rânduri, lupte parțiale au avut loc, Rușii fiind goniți din mai multe locuri.

Cu prilejul acestui războiu, s'au putut vedea multe și mari rele, cari rod la temelia colosului Rusesc. Fie ca nenorocirile să-i slujească pentru învățătură, și să se gândească la îndreptarea lor.

C. C. Pop-Tașcă.

Informațiuni

În ziua când s'a vestit moartea A. S. Principelui Leopold, fratele M. S. Regelui și tatăl A. S. Principelui Ferdinand, atât Senatul cât și Camera au ridicat ședința în semn de doliu, trimitându-se în același timp telegrame de condoleanță familiei noastre Regale.

Cu începerea viitorului an școlar 1905—1906 se vor primi șeaisprezece eleve în Institutul de fete dela Măgurele fondat de Ioan Oteteleşanu și înființat de Academia Română, sub înaltul Patronagiu al Maiestății Sale Regelui, cărora li se vor da, conform dispozițiunii testamentare a răposatului fondator, o creștere caznică și instrucțiunea cuvenită unei «bune mame de familie, fără pretențiuni sau lux».

Cursul va fi de cinci ani de studiu și unul de practică. În acest timp elevele vor avea toată întreținerea în Institut și nu vor putea părăsi școala în tot intervalul de șase ani, afară de cazuri de forță majoră.

Sunt admise în Institut copile născute din părinți români săraci, pe deplin sănătoase, cari până la 5 August 1905 au împlinit 12, dar încă nu 14 ani, au pregătirea ce se dă în școlile primare din România și au obținut la terminarea cursului primar cel puțin media 7. Candidatele cu clasele secundare au să prezinte certificatele de clasele secundare, având cel puțin media 6.

Nu se admit dispense de nici un fel.

Două surori sau două vere primare nu pot fi admise în Institut.

Părinții elevelor ce vor fi primite în Institut, nu pot să-și ia fiicele de sfintele sărbători ori pe timpul vacanțelor în familie, și Direcțiunea își conservă dreptul de a le da ori nu voie elevelor să petreacă în familie de vacanțe.

Părinții aspiranțelor ori reprezentanții legali ai acestora au să trimită până la «5 August 1905» cererile însoțite de *act de naștere, act de vaccină, act de paupertate*, în care se va arăta și numărul copiilor, și *atestat școlar*, despre terminarea claselor primare, la Academia Română (calea Victoriei No. 135), pentru Comisiunea Fundațiunii Oteteleşanu, care, examinând actele și luând informațiunile ce va crede de cuviință, va dispune ca concurențele, ce îndeplinesc condițiunile mai sus precizate, să fie supuse la un examen de primire, prin care se va constată gradul de pregătire în ceea ce privește citirea și scrierea, analiza etimologică și cea sintactică, cele 4 operațiuni, geografia, istoria țărilor române.

Concurențele, cari nu sunt din România se admit fără examen de primire, în virtutea atestatelor obținute în școlile similare din patria lor, și au să trimeată la Academia Română, tot până la 5 August, cererile însoțite de actele enumerate mai sus, precum și de un atestat medical.

Rezultatele examenului se vor supune dimpreună cu toate actele, printr'un raport, Augustului Protector al Academiei Române, Maiestății Sale Regelui, căruia îi aparține a decide în privința primirii.

Examele se vor începe în localul Academiei la 7 Septembrie 1905, la ora 8 dimineața.

Cu începere dela 16 August, părinții pot ridica actele de naștere, de vaccină și de studii, cu cari au înscris copilele.

Comisiunea însărcinată să cerceteze lucrările candidaților la concursul de istorie bisericească pentru premiul «Hillel», compusă din d-nii C. Chiricescu, Drag. Demetrescu, Badea Cireșanu, Părintele Nazarie

și Ioan Mihălcescu, profesori de Teologie, au premiat lucrările d-lor C. Cercel și P. Partenie, studenți în Teologie, cari au o lucrare, comună, cu 700 lei și lucrarea d-lui Al. T. Demetrescu, student în litere, cu 300.

Subiectul a fost: «Istoria bisericească a românilor în sec. XVII-lea, sub toate rapoartele».

La 1 Octomvrie 1905, orele 2 p. m., se va ține concurs la Eforie pentru 8 locuri de interni în medicină. Condițiunile de admisibilitate și programa concursului sunt publicate în «Monitorul Oficial» No. 278 dela 11 Martie 1900

Registrul pentru înscrierea candidaților sd află deschis în orice zi și oră de lucru la Eforie, și se va închide în ziua de 27 Septemvrie, orele 6. p. m.

La 15 Octomvrie 1905, orele 2 p. m., se va ține concurs de externat în medicină.

Condițiunile de admisibilitate și programa concursului sunt publicate în «Monitorul Oficial» No. 278 dela 11 Martie 1900.

Registrul pentru înscrierea candidaților să află deschis în orice zi și oră de lucru la Eforie și se va închide în ziua de 11 Octomvrie 1900 orele 6 p. m.

Eforia spitalelor civile din București a luat măsuri prin Serviciul Silvic, pentru scoaterea în vânzare a unui număr de circa 20.000 arbori stejari comerciabili, din pădurea Albești, jud. Argeș, situată numai la 8 kilometri de gara Curtea de Argeș.

Arborii marcați au dimensiunile dela 28 c. m. diametru în sus, măsurat la 1 m. 30. dela sol. și în cea mai mare parte sunt proprii pentru parchete, traverse și doage.

Avis amatorilor.

POȘTA REDACȚIEI

D-lor I. Păunescu, N. Diaconescu și Ioan Grigorescu, învățător, Dobroțești. Romani. — Oricâte zile ar stă zeama pentru stropitul viței nu pierde nimic din valoarea ei, asemenea nu pierde valoarea dacă piatra vânătă se disolvă în apă caldă, din contră se disolvă mai repede.

— Alegerea găinilor pentru ouat. În urma avântului ce a luat negoțul cu ouă, iar în apropierea orașelor și cel cu găini, mulți economi pricepuți se gândesc la prăsierea unui soi bun de găini, cumpărându-și anumite soiuri spre scopul acesta. Oricare ar fi soiul pe care l'a ales, găinele trebuie să fie tinere. Aceasta se cunoaște pe următoarele semne: Dacă pintenul e tare și zolzii sunt aspri, putem ști, că e bătrână, fără de a ne mai uita la cap.

Dacă partea de jos a ciocului e așa de tare, încât nu poate fi cârnit, iar creasta e grasă și aspră, să nu cumpărăm găina chiar dacă ar fi grasă. O găină tânără are numai începuturi de pinteni, solzii de pe picioare sânt netezi, strălucitori și de culoare vie, ghiarele sunt ascuțite și moi, partea inferioară a ciocului asemenea, iar creasta e subțire și netedă.

„STEAUA“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei Române*.—*Vice-președinte*, Sava Șomănescu, *mare proprietar, fost senator*.—*Administrator și casier*, Spiru C. Haret, *fost Ministru, profesor universitar*.—*Secretar*, Const. Banu, *profesor secundar, fost inspector școlar*.—*Membrii:* Petre Gârboviceanu, *fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, *fost senator, fost Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *Ministru, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Dim. Cecropid, *institutor*.—*Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; Preotul econom Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *institutor*.

Membrii înscriși și cotizațiunii plătite (urmare).

Gh. C. Râmnicănu, (Bârlad), 2 lei; Mihail St. Ivanciu, (Bârlad), 2 lei; Th. Popescu, (București), 2 lei; G. Popescu, (Roman), 2 lei; Ecaterina Popescu, (Caracăl), 2 lei; L. Henghele, (București), 2 lei; Libertatea Laura Voiag, (Tg. Ocna), 2 lei; Diaconescu V., preot (Tg. Ocna), 2 lei; Ilie I. Barbu, (Tg. Ocna), 2 lei; Victor N. Pop, (Bulevardul Mihai Bravu, Craiova), 5 lei; Cazănescu Gr., profesor (Craiova), 3 lei; Bărbulescu Alex., profesor (Craiova), 5 lei; Gioroceanu Alex., profesor (Craiova), 3 lei; Bușilă I. G., profesor (Craiova), 5 lei; Locot. H. Laugier, (Craiova), 5 lei; Clubul Tinerimii, (Craiova), 20 lei; Marin Pretorian, (Craiova), 3 lei; G. G. Văroreanu, (Craiova), 2 lei; Jokei Club, (Craiova), 40 lei; N. N. Popp, (Craiova), 10 lei; Ionaș Gr. Stoenescu, (Craiova), 10 lei; Gr. St. Stoenescu, (Craiova), 10 lei; George Foteno, (Craiova), 5 lei; Titus P. Andreescu, (Craiova), 10 lei; N. Coculescu, profesor (București), 20 lei; Petre Coculescu, (București), 10 lei; Gh. Ponovici, (Sadova), 4 lei; Ștefan Iorgulescu (Sadova), 2 lei; Ioan Popescu, (Pisc), 2 lei; C. Rabega, (Sadova), 2 lei; Ioan H. Popescu, (Sadova), 2 lei; Vasile Marinescu, (Sadova), 2 lei; Ioan Blanc, (Sadova), 1 leu; Ioan Olteanu, (Sadova), 2 lei; Achim Simulescu, (Sadova), 1 leu; Ioan h. Negrilă, (Sadova), 1 leu; Klain Laios, (Sadova), 2 lei; Stelian Buciu, (Sadova), 2 lei; Stancu Florea Tânase, (Sadova), 1 leu; Florea Roșiu, (Sadova), 1 leu; Florea Fl. Nică, (Sadova), 1 leu; Arpad S. Zepp., (Sadova), 1 leu; Iosif Bauer, (Sadova), 1 leu; Florea Gh. Enăceanu, (Sadova), 1 leu; Agapie Ionescu, (Sadova), 1 leu; Dimitrie Ștefănescu, (Sadova), 1 leu; Constantin B. Radu, (Sadova), 1 leu;

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1905 și până în prezent este de 534; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 2.028 lei și 30 de bani.

(Va urma în numărul viitor).

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin
vârsat. Sediul Londra. Sucursala Bu-
curești.

Comitetul central: la Londra
Lachlan MacIntosh Rate, „
G. I. Goschen „
Viconte de Duncannon „
E. W. H. Barry „
Robert Hamilton Lang „
Demetre de Frank Viena
P. Naville Paris
Ad. Vernes „

Directori: } C. A. Stolz
 } E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kalinderu, Demetru
Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social:
Londra 7 Creat Winchester street.
Sucursala: București, Piața sf. Gheor-
ghe.

AVEM O ȘCOALA CRTODOXĂ SANTA ELENA

Bulevardul Neatârărei, 75
cu internat și externat

I. Școală superioară de educație și menaj.
Limbile Franceză, Germană vor-
bite, muzică, pictură, pian, croitorie
de familie. Bucătărie, cultura gândi-
cilor și borangicului.

II. Croitorie practică. Se învață croi-
toria în 3 ani. Se lucrează rochiile bine
și eftin cu o singură probă.

III. Țesătorie. Lână, bumbac, mătase,
ștofe de haine și tot felul de pânzeturi
și uniforme pentru școli.

IV. Tricotaj. Flanele, fuste, jambi-
ere, ciorapi de lână și bumbac.

Se primește lână pentru dărăcit,
făcut caere și tors.

Se primește gogoși pentru tras
borangicul cu mașini sistematice.

Fondatorul școlii,
Preotul Iconom, **C. IONESCU.**

Cel mai mare și vast magazin și singurul care *vinde eftin*.
Dîlnic sosesc Incălțăminte Negre și Colori, pentru Bărbați, Dame și Copii
din propria noastră Fabrică, lucrate de noi.

Prețuri corente la Ghete de Bărbați:

de Vax cu Elastic sau Șireturi Lei	10.95, 11.95, 12.95, 13.95.
» » » Nasturi	» 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
» Lack cu Elastic sau Șireturi	» 12.95, 13.95, 14.95.
» » » Nasturi	» 13.95, 14.95, 15.95.
» Chevreau cu Elastic	» 12.95, 13.95, 14.95.
» » » Nasturi	» 13.95, 14.95, 15.95.

Prețuri corente la Ghete de Dame:

de Chevreau negre cu Șireturi Lei	10.95, 12.95, 13.95.
» » » » Botoni	» 11.95, 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
» » » » Colori	» 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
» Gems cu Nasturi și Șireturi	» 7.95, 8.95, 9.95.
Pantofi de Chevreau albi decoltați	» 5.95, 6.95.
Idem cu Șireturi și Nasturi	» 6.95, 7.95, 8.95.
Idem de Lack diferite forme	» 5.95, 6.95, 7.95, 8.95, 9.95.
Rayon de Lingerie pentru Dame și Bărbați cu prețuri fabulos de eftine.	
In totdeauna se găsesc mari cantități de mănuși Glacé, Albe, Colori, și Negre pentru Dame Lei 2.50.	

» Bărbați » 2.95.

Rupându-se la încercare, se dă altă
pereche.

Magazin la toate Sezoanele, Calea
Victoriei No. 27, alături de Poliția
Capitaliei, București.

5%
Cupon de reducție pentru cititorii Albiei.

Cititorii revistei vor avea un scădemînt de
5% din prețurile însemnate, prezentând
cuponul.